



ת"פ 60153/06/22 - מדינת ישראל נגד ג' ג' - הובא באמצעות שב"ס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 60153-06-22 מדינת ישראל נ' ג'(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שיר זהבי

נגד
- ג' ג' - הובא באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עוה"ד יוסי ציטיאט

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין וכן היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, א' ג' היא אמו של הנאשם (להלן: **האם**) ול' ג' הוא אביו של הנאשם (להלן: **האב**) ומתגוררים עמו בדירה שמצויה בתחומי העיר לוד (להלן: **הדירה**). ביום 26.6.22, בשעה 13:30 או בסמוך לכך, שבה האם לדירה והבחינה כי חפציו של הנאשם זרוקים ברחבי הבית. באותן הנסיבות, ביקש הנאשם מהאם שתביא לו את מכשיר הטלפון הנייד והיא אכן מסרה לו אותו. או אז, נטל הנאשם את המכשיר וזרק אותו על רצפת הדירה ואמר לאמו "היום אני ירביץ לך, היום אני יהרוג אותך".

3. בתגובה למעשיו של הנאשם, נכנסה האם אל חדר השינה בדירה ונעלה את דלת החדר והתקשרה לאב וסיפרה לו לגבי מעשיו של הנאשם. הנאשם החל להלום בחוזקה על הדלת של החדר, בעט בדלת והורה לאם לפתוח את הדלת, אולם זו מסרה כי בכוונתה לנוח. הנאשם לא חדל ממעשיו עד אשר פתחה האם את הדלת. או אז, תפס הנאשם באמצעות שתי ידיו בידיה של האם ומשך אותה בחוזקה לכיוון מטבח הדירה וזאת בעודה בוכה ומבקשת ממנו שיירגע ויחדל ממעשיו. האם הצליחה להשתחרר מאחיזתו של הנאשם וברחה בשנית לחדר וסגרה את הדלת בעוד הנאשם בועט ודופק על הדלת.



בהמשך, הגיעו שוטרים לדירה ועיכבו את הנאשם לתחנה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם נזק לדלת של החדר.

גרסת האם

4. האם העידה בבית המשפט ולהלן עיקרי עדותה לגבי השתלשלות הדברים באירוע המתואר בכתב האישום (פרוט' מיום 20.9.22, עמ' 7 ש' 9 עד עמ' 12 ש' 19):

א. הנאשם היה בדירה לבדו והתקשר אליה וביקש ממנה שתגיע לסדר ולנקות את הדירה. האם הייתה ממילא בדרכה לכיוון הדירה והודיעה לו שהיא אכן תגיע ותסדר ותנקה.

ב. כשהגיעה לדירה, היא ראתה כעשרה בקבוקי בירה וחוסר סדר בתוך הדירה. האם הבהירה שהיא לא ראתה את הנאשם שותה בירה, אלא רק ראתה את הבקבוקים.

ג. הנאשם ביקש ממנה את הטלפון הנייד שלה והיא מסרה לו אותו והנאשם התקשר על מנת להזמין מונית ונהג המונית שאליו התקשר הנאשם הודיע לו שלאור העובדה שמדובר ביום שבת, הוא לא יכול להגיע בשל כך שאיננו נוהג בשבת. הנאשם התעצבן וזרק את הטלפון הנייד. האם הרימה את הטלפון הנייד ואז הנאשם ניגש אליה ואחז בשתי ידיה כאשר הוא מצמידן אחת לשנייה ואמר לה שיהרוג אותה ושיחנוק אותה.

ד. הנאשם דחף את האם והיא נפלה ולאחר מכן קמה ורצה לעבר חדר השינה ונעלה את הדלת של החדר עקב כך שפחדה ממנו. הנאשם החל לצעוק שתפתח לו את הדלת והתחיל להלום בדלת החדר.

ה. האב התקשר לאם על מנת לברר האם הספיקה להגיע לדירה והיא הודיעה לו שכנראה היום "לא תמצאו אותי" בשל חששה שהנאשם מתכוון לגרום למותה. האב התקשר לבתם שהיא גם אחותו של הנאשם בשם ר' ג' (להלן: **האחות**).

ו. בהמשך, הנאשם הבטיח לא לפגוע במתלוננת וחזר וביקש שתפתח את הדלת של החדר. לכן, היא פתחה את הדלת ואז הנאשם תפס אותה עם שתי ידיה כאשר הוא מצמידן אחת לשנייה באזור האמה, ומשך אותה לכיוון המטבח בניגוד לרצונה. שניהם נפלו והיא הצליחה להשתחרר מאחיזתו וברחה חזרה לחדר ונעלה את הדלת בשנית. הנאשם החל להלום בדלת החדר עד שהיא נשברה.

ז. בהמשך, הגיעה משטרה לדירה ועצרה את הנאשם. המתלוננת הבהירה שבמהלך האירוע בכתה



בשל חששה מהנאשם שמא יממש את האיום שלו ואכן יגרום למותה.

גרסת הנאשם במשטרה

5. הנאשם מסר בתחנת המשטרה שתי אמרות חוץ. בראשונה, שמר על זכות השתיקה (ת/7) ובשנייה מסר את הגרסה הבאה: הוא מודה שאכן הולם בחוזקה בדלת של החדר; הוא מכחיש שתקף את האם או שאיים עליה בדרך כלשהי; הוא הולם בדלת של החדר בשל חששו לאם מכך שנעלה את עצמה בתוך החדר ולא מתוך כוונה לפגוע בה בדרך כלשהי (ת/8).

6. מן הראוי להדגיש שהנאשם בחר שלא להעיד במשפט וזאת גם לאחר שהובהר לו על ידי בית המשפט שבחירתו שלא להעיד במשפט עשויה לחזק את משקל הראיות שהובאו על ידי התביעה וזאת כפי הוראת סעיף 161(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (פרוט' מיום 29.9.22, עמ' 24 ש' 5 עד עמ' 25 ש' 13).

העדפת גרסת האם בבית המשפט על פני גרסת הנאשם במשטרה

7. הנני מעדיף את גרסת האם בעדותה בבית המשפט על פני גרסת הנאשם כפי שנמסרה בתחנת המשטרה. עדותה של האם הותירה רושם חיובי ונמצאה מהימנה לחלוטין ובעוד שגרסתו של הנאשם בתחנת המשטרה הותירה רושם בלתי מהימן בעליל.

8. יש לציין שבעת שהנאשם בחר שלא להעיד במשפט, הוא מנע מהמאשימה את הזכות לחקור אותו בחקירה נגדית ובכך גם נטל מבית המשפט כלי מרכזי שבאמצעותו ניתן לבחון את מהימנות גרסתו במשטרה. בעת שהנאשם איננו מעיד כלל בבית המשפט, פשיטא, שלא ניתן לקבוע שגרסתו במשטרה היא גרסה אמינה.

9. יתר על כן, מסקנתי שיש להעדיף את גרסת האם בבית המשפט על פני גרסת הנאשם בתחנת המשטרה נעוצה גם בכך שעדותה זוכה לחמישה חיזוקים ואשר נותנים לעדותה נופך גדול של אמינות. יובהר, בית המשפט רשאי להסתמך על עדותה של האם בלבד לצורך הרשעת הנאשם ועדותה כלל איננה טעונה תוספת ראייתית מכל מין וסוג, לא "חיזוק" ולא "סיוע" ולא "דבר מה נוסף". כל מטרתם של החיזוקים שאביא בהמשך היא כדי להמחיש בפני הקורא את האמינות הגבוהה של עדותה של האם לעומת חוסר אמינות הגרסה שמסר הנאשם בתחנת המשטרה.

החיזוק הראשון: המידיות בהגשת התלונה למשטרה



10. האם העידה כי בעת שהאירוע המתואר בכתב האישום היה בעיצומו, היא שוחחה בטלפון עם האב והביעה את חששה שהנאשם מתכוון לגרום למותה. עדות זו נתמכת בעדותו של האב שאישר שאכן התקשר לאם והיא הייתה נסערת ובוכה ואמרה לו "תציל אותי, תתקשר למשטרה" וזאת בשל חששה מהנאשם, והאב התקשר לאחות וזו אכן התקשרה למשטרה (ראו: עדותו של האב בפרוט' מיום 29.9.22, עמ' 20 ש' 23-31).

11. יתר על כן, האחות העידה שהאב התקשר אליה והביע בפניה את חששו שהנאשם מתכוון לגרום למותה של האם ולכן האחות התקשרה למשטרה ומסרה להם את הכתובת של הדירה ועקב כך הגיעה המשטרה לדירה. בנוסף, האחות התקשרה לאם ושמעה אותה אומרת "מהר תצילי אותי, אני לא יודעת מה לעשות, אני בחדר השינה מתחבאת ממנו" (ראו: עדותה של האחות בפרוט' מיום 20.9.22 עמ' 13 ש' 9-26, וכן גם תמליל שיחתה למוקד 100 של המשטרה, ת/4).

12. כל אחת מהעדויות של האם, האב והאחות, מחזקת את רעותה ומכאן המשקל הגבוה שיש לייחס לעדות של כל אחד מהם.

13. למעשה, המידיות בהודעה למשטרה על האירוע המתואר בכתב האישום מהווה חיזוק למהימנות עדותה של האם. בפסיקה נקבע שיסוד סמיכות הזמנים בין זמן התקיפה לבין זמן הגשת התלונה למשטרה, מהווה "חיזוק" לעדות של קורבן עבירה ונותן נופך גדול של אמינות לעדותה (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

החיזוק השני: מאמרות קורבן אלימות של האם

14. חיזוק נוסף לעדותה של האם הוא משלושה מקורות של "אמרת קורבן אלימות": אמרה ראשונה של האם לאב, אמרה שניה של האם לאחות, ואמרה שלישית של האם לשוטר שהגיע לדירה. יודגש, כל אחת מהאמרות הללו עומדת כראייה בפני עצמה וכמקור עצמאי לחיזוק. אעמוד על כל אחת מהאמרות הללו בנפרד.

15. **האמרה הראשונה, בשיחה של האם עם האב.** האב העיד שכאשר התקשר לאם, היא אמרה לו כאשר היא בוכה "תציל אותי, תתקשר למשטרה" כאשר היה ברור לו שהדבר נבע מהחשש של האם שהנאשם מתכוון לפגוע בה (פרוט' מיום 29.9.22, עמ' 20 ש' 23-25).

16. **האמרה השנייה, בשיחה של האם עם האחות.** האחות העידה שלאחר שהאב התקשר אליה, היא התקשרה למשטרה על מנת שיגיעו לדירה, ובנוסף גם התקשרה לאם, וזו אמרה לה כאשר היא בוכה



"תבואי מהר, תצילי אותי, אני לא יודעת מה לעשות, אני בחדר שינה מתחבאת ממנו" (פרוט' מיום 20.9.22 עמ' 13 ש' 25-26).

17. **האמרה השלישית, בפני השוטר שהגיע לדירה.** השוטר ליאור בבג'ני, הגיע לדירה ופגש את הנאשם ואת האם ובשיחתו עם האם היא אמרה לו את הדברים הבאים: הנאשם חנק אותה בצוואר עם שתי ידי ואיים להרוג אותה, שהיא ברחת לחדר שלה והוא ניסה לשבור את הדלת, וחזר וצעק שהוא מתכוון להרוג אותה, ושהתקשרה לאב וזה התקשר לאחות וביקש שתזמין משטרה (ראו דו"ח הפעולה של השוטר ליאור בבג'ני ת/10, וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 20.9.22, עמ' 17 ש' 5-30).

18. הלכה פסוקה היא ש"אמרת קורבן אלימות" יכול שתינתן גם בפני איש מרות, כגון שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (5.8.13) פסקאות 9 - 12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

19. כידוע, אמרת קורבן אלימות היא ראייה לאמיתות התוכן ולא רק לעצם אמירת הדברים. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה:

(-) **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אחר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו.

(-) **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים

ראו: ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996).

20. במקרה שבפני, כל אחת משלוש האמרות של האם (בשיחתה הטלפונית עם האב, בשיחתה הטלפונית עם האחיות ובמפגש של האם עם השוטר שהגיע לדירה), עונה על ההגדרה של "אמרת קורבן אלימות", וזאת בין לפי החלופה שמופיעה בסעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971, ובין לפי החלופה שמופיעה בסעיף 10(2) לפקודה האמורה. הוזה אומר, כל אחת משלוש האמרות האמורות של האם נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו (סעיף 10(1) לפקודת הראיות). יתר על כן, כל אחת משלוש האמרות האמורות של האם נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חולייה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישורין לביצוע העבירה (סעיף 10(2) לפקודת הראיות).



21. לכן, יש לייחס משקל גבוה לשלוש האמרות האמורות של האם בשל כך שכל אחת מהן היא בגדר "אמרת קורבן אלימות" ולכן גם ראייה לאמיתות התוכן. אמרות אלה מהוות חיזוק לעדות אם בבית המשפט.

החיזוק השלישי: מהמצב הנפשי של האם

22. כפי שכבר הובהר לעיל, האב, האחיות והשוטר שהגיע לדירה, כולם התרשמו ממצבה הנפשי הרעוע של האם במהלך האירוע המתואר בכתב האישום ובסמוך לאחריו. כולם העידו שהיא הייתה בוכה ונסערת וניכר עליה שהייתה מבוהלת מאוד מהנאשם.

23. הלכה פסוקה היא שעדות על מצב נפשי של קורבן עבירת אלימות, בסמוך לשעת קרות אירוע התקיפה, יכול לשמש "חיזוק" לעדותה (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

החיזוק הרביעי: מהודאה חלקית של הנאשם

24. האם תיארה בעדותה רצף של עבירות שביצע הנאשם כלפיה והן איומים, תקיפה והיזק לרכוש במזיד, שכולן הפחידו אותה ויצרו אצלה את הרושם שבכוונתו לגרום למותה. בבואנו לבחון את אמינות עדותה של האם עלינו להשקיף על עדותה כמכלול.

25. הנאשם הודה במשטרה שאכן הולם בחוזקה עם אגרופיו על דלת החדר שבו התחבאה האם ממנו ושעקב כך נגרם נזק לדלת (ת/8 ש' 4, וגם ש' 11 - 22). בנוסף, בשלב המענה לכתב האישום בבית המשפט, הנאשם הודה בעבירה של היזק בזדון לרכוש (פרוט' מיום 19.7.22, עמ' 2 ש' 12 וכן גם פרוט' מיום 6.9.22, עמ' 5 ש' 18-19).

26. למעשה, כאשר אנו משקיפי על עדותה של האם כמכלול, ההודאה של הנאשם בביצוע העבירה של היזק לרכוש במזיד מהווה חיזוק למכלול עדותה של האם, וזאת גם אם לא הודה בשתי העבירות הנוספות של איומים ותקיפה.

החיזוק החמישי: מבחירתו של הנאשם שלא להעיד במשפט

27. כאמור, הנאשם סירב להעיד להגנתו במשפט וזאת גם לאחר שהוזר שסירובו להעיד עשוי לחזק את המשקל שיש לייחס לעדויות שהובאו על ידי התביעה. בנסיבות אלה, יש לראות בסירובו של הנאשם להעיד במשפט כראייה עצמאית ונפרדת ואשר מחזקת את המשקל שיש לייחס לעדותה של האם (ראו



לשון סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982).

הוראות החיקוק שיוחסו לנאשם בכתב האישום

28. **לגבי עבירת האיומים.** משקבעתי שאני מקבל את עדותה של האם כעדות מהימנה שיש לייחס לה משקל גבוה, הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן אמר למתלוננת שהוא מתכוון להרוג אותה. על כן, ברור שמתקיים היסוד העובדתי בעבירת האיומים וזאת מעצם אמירת הדברים הללו לאם. בנוסף, לאור מכלול התנהגותו כלפי האם, הנני קובע שמתקיים גם היסוד הנפשי של עבירת האיומים קרי שהייתה לו כוונה להפחיד את האם.

29. **לגבי עבירת התקיפה.** משקבעתי שעדותה של האם היא מהימנה, הנני קובע כממצא עובדתי שהנאשם אכן תקף את האם בכך שאחז בשתי ידיה והשליך אותה לרצפה ושלאחר מכן היא התחבאה ממנו בחדר. בנוסף, הנני קובע כממצא עובדתי שבעת שהאם פתחה את דלת החדר לפי בקשתו, הנאשם משך אותה מידיה בניגוד לרצונה לעבר המטבח. לכן, הנני קובע כי מתקיימים כל יסודות עבירת התקיפה.

30. **לגבי העבירה של היזק לרכוש במזיד.** כאמור, הנאשם הודה בביצועה של אותה עבירה ולכן יש להרשיעו גם בעבירה זו.

דחיית הטענה שמתקיים סייג "השכרות"

31. בעת מסירת המענה לכתב האישום, הנאשם העלה טענה שהעבירות מושא כתב האישום בוצעו כאשר מתקיימים יסודות הסייג של "שכרות" ולכן הוא פטור מאחריות פלילית.

32. יוזכר, הסייג של "שכרות" הוא טענת הגנה שעל כתפיו של הנאשם רובץ הנטל הראייתי להוכיח אותה. הווה אומר, הנאשם צריך להוכיח שהוא אכן שתי משקאות אלכוהוליים עובר לאירוע המתואר בכתב האישום. בנוסף, הוא צריך להוכיח את סוג המשקה האלכוהולי שאותו שתה. כמו כן, הנאשם צריך להוכיח את סף השכרות שייחודי לו בשל צריכת אותו סוג משקה, קרי כמות הצריכה הנדרשת עבורו כדי להשתכר מאותו סוג משקה. ולבסוף, את נסיבות הצריכה, קרי כמה זמן לפני האירוע שתה את המשקה האלכוהולי, את כמות הצריכה, והאם נכנס למצב השכרות מרצונו החופשי.

33. לאור העובדה שהנאשם בחר שלא להעיד במשפט, פשיטא, שאין מנוס מהמסקנה שהנאשם לא עמד בנטל הבאת הראיות להוכחת טענתו שהתקיים אצלו סייג "השכרות" מאחריות פלילית. במילים אחרות, בהעדר העדה במשפט מטעם הנאשם, טענה זו נופלת מאליה ולכן דינה להידחות.



34. **הרבה מעבר לנדרש**, אבחן את הראיות שהובאו על ידי המאשימה, על מנת לבדוק האם יש בסיס לטענה שמתקיים סייג "השכרות". ייאמר כבר עתה שמכלול הראיות שהובאו על ידי המאשימה איננו מוכיח את הטענה של הנאשם שעומד לו סייג "השכרות". וביתר פירוט:

א. **ראשית, העדות של האם**. האם העידה שכאשר הגיעה לדירה ראתה עשרה בקבוקים של בירה, אך הדגישה שהיא לא ראתה את הנאשם שותה את אותם בקבוקים (פרוט' מיום 20.9.22, עמ' 7 ש' 31 עד עמ' 8 ש' 1).

ב. **שנית, העדות של האב**. האב העיד שכאשר יצא מהדירה בבוקר לעבודה, הוא לא הבחין בבקבוקי בירה בדירה, אך כאשר חזר ראה מספר בקבוקים של בירה שאיננו יודע את מספרם, ובכל מקרה לא אמר שראה את הנאשם שותה מהם (פרוט' מיום 29.9.22, עמ' 21 ש' 11-31).

ג. **שלישית, העדות של השוטר ליאור בבג'ני**. השוטר ליאור בבג'ני שהגיע לדירה העיד שהוא לא זוכר שראה בבקבוקי בירה בתוך הדירה וגם לא זכור לו שהנאשם היה שיכור (פרוט' מיום 20.9.22, עמ' 17 ש' 5-20).

ד. **רביעית, עדותה של השוטרת רואה אבו עיד**. השוטרת רואה אבו עיד גבתה מהנאשם את אמרת החוץ הראשונה שבה שמר על זכות השתיקה (ת/7). בעדותה בבית המשפט הבהירה שהיא לא יכולה לשלול שהנאשם היה שתוי, אך באותה מידה לא יכולה לקבוע שהוא אכן היה שתוי (פרוט' מיום 29.9.22, עמ' 23 ש' 18-28).

ה. **חמישית, התנהגות הנאשם בתחנת המשטרה**. בעת שהנאשם היה בתחנת המשטרה, שלושה שוטרים הכינו מזכרים שלפיהם היה צורך להשתמש בכח נגדו על ידי אחיזת ידיו בשל חשש שהוא יתקוף את אחד השוטרים בתחנה (ראו את המזכרים ת/1, ת/2 ות/3). ודוק, אין שום אינדיקציה במזכרים הללו שהנאשם היה בגילופין או שנדף ממנו ריח של אלכוהול.

35. לפיכך, הנני קובע שהנאשם לא עמד בנטל הבאת הראיות על מנת להוכיח את טענתו שפעל באירוע המתואר בכתב האישום מתוך נסיבות שתואמות את תנאיו של סייג "השכרות". לפיכך, טענה זו נדחית.

סוף דבר

36. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של כל העבירות שלהלן: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין וכן היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.



ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.